

NY MUSIK

i samarbete med
Borås Konstmuseum

Chris Newman

– allting med allting annat

Nocturne för piano (1997) – uruppförande

Soul Damage för piano (1996)

Compassion för violin och piano (1993)

Anna Lindal – violin

Henrik Löwenmark – piano

Torsdagen den 20 november 1997, kl. 20.00

Museet, kulturhuset, Borås

Entré 50:- Medl. fri entré

Chris Newman, född i London 1958. Barndomen tillbringas p.g.a. moderns sjukdom till stor del med hushållsarbete (framför allt matlagning). 1976 avslutar modern och Newman börjar på King's College, London, där han avlägger Bachelor of Music-examen 1979. Möter vid denna tid den ryske poeten Eugene Dubnov med vilken han översätter Dubnov och andra ryska diktare (Chlebnikov, Mandelstam). Detta arbete visar sig vara ett embryo till hans senare utveckling, eftersom översättning, från ett medium till ett annat eller från livet till konsten, blir en av de mest betydelsefulla aspekterna av hans arbete. Börjar skriva egna dikter 1979; flyttar till Köln 1980. Studerar där för Mauricio Kagel. Både Kagel och Köln bidrar till att befria honom från stilistiska förväntningar – han skriver musik som den kommer för honom oavsett hur den kan tänkas låta. Genom en beställning från ICA London förväntas han komponera sitt första större verk, och finner genom denna förväntan en väg att ställa samman olika typer av musikaliskt material, likt en stig, som att förflytta sig under en färd. Detta blir av avgörande betydelse. Under de närmast följande åren arbetar han med musik, video och dikter som tillkommer på liknande sätt, men presenterar dem egentligen aldrig tillsammans. 1982 sjunger han för första gången offentligt sånger som skrevs för att framföras av tonsättaren Gerald Barry, vilken p.g.a. snöfall över Dublin förhindrades att resa ut från sitt land, varför Newman blir tvungen att sjunga dem själv. Han utnyttjar detta som en möjlighet att presentera sitt jag, en förlängning av kompositionsakten. 1983 bildar han rockgruppen Janet Smith. Som kompositör/sångare överför han till rockmusiken ofta material skrivet för klassiska besättningar och vice versa. 1984 möter han Morton Feldman; behöver två år för att hämta sig. Detta medför en kris under vilken han försöker förändra sitt sätt att arbeta, men inser så småningom att han bör göra motsatsen, d.v.s. befästa det sätt på vilket han arbetade tidigare och utföra det på en högre medvetandenivå. Detta medför en närmare och mer bokstavig översättning från ett medium till ett annat av de metoder som kommer till användning i skapandet av ett verk, vilket slutligen leder till att han börjar måla (1989). De första utställningarna med visuella arbeten hålls detta år. Blir alltmer angelägen om att sammanföra verk i olika medier, men gjorda på samma sätt, att placera verket mer direkt i betraktarens inre. Gör 1994 installationer (inklusive live-installationer) i större museimiljöer (Stadtgalerie Saarbrücken, Borås Konstmuseum, Kunstverein Düsseldorf) vilka möjliggör denna önskan. Gifter sig 1982 och skiljer sig 1991. Detta förhållande är av avgörande betydelse för hans arbete, eftersom det direkt tar den personliga omgivningen i anspråk för sitt material. Flyttar från Köln till Paris och tillbaka till London; bor sedan något år i Berlin.

Soul Damage was written in the final days of last year (1996) & is an attempt at the impossible – ie. to write a piece which is only soul & no body – ie. only syntax & no material & as we are only human beings & can only conceive of the soul as being embedded in the body the piece is obviously a failure from the point of view of my ideal intention, & what you hear is the closest way I could find of approaching this thought. What I did was to take the syntax – the fabric – how it ‘works’ – of one set of material & impose it upon another, a foreign, & to present the 2 resulting movements consecutively to achieve a displacement & thus an outward projection of syntax per se.

Compassion (1993) is my attempt to combine everything with everything else, even the already combined. Just as in life everything is combined with everything else, new perceptions become combined with the compost heap already existing in our minds to create new substances or they catalyze already existing impressions which join to create something new, so this piece functions, & through these combinations creates a very low level of musical meaning, just of sufficient intensity to keep the piece from falling on the ground, just as life, through its mixing of meanings, also creates a very low but very continuous (life itself) intensity of continual meaning.

Regarding COMBINED this is my attempt to create a coexisting situation, trying to present everything at the same time but not being able to, only being able to present 2 things at any one time the combinations combining something new with that which has gone before in order to ‘solidise’ the situation that which is in one already together with that now in a constant flow-renewal situation. Life is the proud owner of such a character – one always in a constantly solid-state situation inside one which is being constantly fed by the outside & combined with it. In this respect INSIDE/OUTSIDE & COMBINED are the same, only the emphasis being different. That which has ‘gone by’ always remains in ones inside world, amasses in the stewpot of the mind, so that the internal situation in itself is one of constant combination which the new impressions, the new impressions possibly rousing forgotten but still present old impressions, possibly acting as a catalyst to rouse pre-existing impressions/thoughts together, join them to spark off a new thought. It is quite possible (more than likely) that chronological time & solid-state ‘time’ (‘no’ time) coexist. I came to this conclusion by thinking one amasses impressions which one then carries around in one in a solid-state condition, the active act of amassing then would imply the presence of time, but the constant state which they have in the mind contradicts this. As if there were “time” for taking things

in, consuming things, but no-time for letting them off. As if time were only a slave of amassing. Time is only there in order to amass. Time is only there to let things happen in time. Maybe this is why consumers live in chronological time, whereas producers don't. If people stopped wanting things, wanting to amass them, maybe time would stop.

Soul Damage skrevs de sista dagarna förra året (1996) och är ett försök till det omöjliga – att skriva ett stycke som består av enbart själ, utan kropp – enbart syntax, utan material. Och eftersom vi bara är människor och bara kan uppfatta själen som innesluten i kroppen är stycket uppenbarligen ett misslyckande sett utifrån mina intentioner. Det man hör är det närmaste jag kunde komma min ursprungliga avsikt. Jag tog syntaxen – strukturen – själva funktionen – från ett material och lade den över ett annat, ett främmande, och lät de två resulterande satserna följa efter varandra för att uppnå en förskjutning och därigenom en utåtriktad projicering av själva syntaxen.

Compassion (1993) är mitt försök att kombinera allting med allting annat, även det som redan kombinerats. På samma sätt som allting kombineras med allting annat i livet, kombineras nya förmimmelser med den komposthögen som redan finns i vårt inre, för att skapa nytt material, eller de fungerar som en katalysator för redan existerande intryck som tillsammans bildar något nytt. Så fungerar detta stycke och genom dessa kombinationer skapas en mycket låg nivå vad gäller den musikaliska betydelsebelastningen, bara med tillräcklig intensitet för att hindra stycket från att falla till marken, precis som livet genom dess blandning av betydelser också skapar en mycket låg men mycket kontinuerlig intensitet (livet självt) av kontinuerliga betydelser.

När det gäller *det kombinerade* är detta mitt försök att skapa en samexisterande situation, att försöka presentera allting på samma gång men inte förmå det, att bara förmå presentera två saker åt gången. Kombinationerna kombinerar något nytt med det som föregått för att 'befästa' situationen, det som finns inom en själv med det nyttillkomna i ett tillstånd av ständig förnyelse. Livet är i stolt besittning av en sådan egenskap – man befinner sig inuti i ett konstant "fast" tillstånd, som konstant påverkas och kombineras med det som kommer utifrån. I detta avseende är *insidanlutsidan* och *det kombinerade* samma sak, men med olika betoning. Det förgångna förblir alltid i ens inre värld, det samlar sig i ens inre smältdegel, så att det invärtes tillståndet i sig självt är en konstant kombination som tillsammans med de nya intrycken – de nya intrycken som förmodligen uppväcker glömda men ändå närvarande gamla intryck, som förmodligen fungerar som en katalysator som uppväcker förutvarande intryck/tankar – leder till nya tankar. Det är mycket möjligt (mer än troligt) att kronologisk tid och "icke-tid" finns samtidigt. Jag kom till denna slutsats eftersom man samlar intryck som man bär med sig i ett "fast" tillstånd, själva det aktiva samlandet tyder på tidens närvaro, men det konstanta tillståndet de har i ens inre motsäger det. Som om det fanns "tid" för att ta in, att konsumera, men ingen tid för att göra sig av med det konsumerade. Som om tiden bara vore samlandets slav. Tiden finns där bara för samlandets skull. Tiden finns där bara för att saker skall kunna ske i tid. Kanske är det därför som konsumenter lever i en kronologisk tid, medan producenter inte gör det. Om människor slutade att vilja saker, vilja samla dem, kanske tiden skulle stanna.